

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Herren han har besøgt sit Folk

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Herren han har besøgt sit Folk", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirke. - 1944, 1944-1964*, s. 81. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig11val-shoot-workid65699/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirke. - 1944

Sluttet har der med os sin Pagt
Han som os Himmerig skænker!

7 *Funten* os minder om vor *Daab*,
Allret om *Nadverens* Glæde,
Hvor skulde før i *Tro* og *Haab*
Herren vi ønske tilstæde,
End hvor det for os præntet staaer:
Herren i *Dag* er som i *Gaar*,
Saa er og *Troen* og *Daaben*!

8 Give da *Gud*, at hvor vi boe,
Altid, naar *Klokkerne* ringe,
Folket forsamles i *Jesu Tro*,
Der hvor det pleied at klinge:
Verden vel ei, men i mig seer,
Alt hvad jeg siger, see, det skeer,
Fred være med eder alle!

9 Aldrig dog glemmes meer i *Nord*
Kirken af levende *Stene*,
Dem som i *Kraften af Guds Ord*
Troen og *Daaben* forene!
Selv bygger *Aanden Kirke* bedst,
Trænger saalidt til *Drot* som *Præst*,
Ordet kun *heiliger Huset*!

No. 23.

1 Herren han har besøgt sit Folk,
Natten hun blev til *Morgen*,
Menneskens Søn, *Gud Faders Tolk*,
Slukket nu har al *Sorgen*!
Med *Guds Søn*, med *Livets Drot*,
Som gjør *Alting sødt* og *godt*,
Vi har *Moder sammen*,

Christus, Herlighedens Glands,
Han er vores, vi er Hans,
Engle svare Amen!

- 2 Kirken hun sad i Enke-Stand,
Sørged for den Eenbaarne,
Glemde, at Han i Gravens Land
Stormede Dødens Taarne!
Ja, vor Moder, syg i Sind,
Under Korset græd sig blind,
Blind for Guddoms-Glandsen,
Livets Fyrste, som et Liig,
Hun udbar med Graad og Skrig
Under Dødning-Krandsen!
- 3 Frelseren laae i sorten Jord
Nætter saavel som Dage,
Men det opstandne Livsens Ord
Døden ei meer kan smage;
Som et Legem uden Aand
Ligger dog i Dødens Baand
Ordet som det skrives,
Fæster Man til det sin Lid,
Aldrig dog af Mande-Vid
Guds Ord kan oplives.
- 4 Deraf udsprang den bitre Sorg,
Liig-Færd med Graad og Klage,
Hulken for Sang paa Zions Borg,
Nætter saavel som Dage!
Ja, vor Herre syndes død,
Som et Barn i Moders Skiød,
Som et Liig paa Baare,
Troen græd for Livets Savn,
Og med Over-Kongens Navn
Spotted hver en Daare!

- 5 Herren han er dog Sine tro,
Ogsaa naar de forvi'le,
Roser han lod paa Torne groe,
Lærde os saa at smile!
Hvor Guds Ord de bar til Grav,
Trøsteren, som Han os gav,
Var med Kraft tilstæde,
Vendte Bladet herlig om.
Sagde til vor Moder from:
Hvorfor vil du græde!
- 6 Gloende Kul *den Hellig-Aand*
Sanked saa paa vort Hoved,
Embedet Hans paa egen Haand
Vores at troe vi voved.
Han for Uraad vidste Raad,
Stillede vor Moders Graad,
Vakde op det Døde,
Sagde: hør mig, Unger-Svend!
Evig ung stat op igjen,
Himlens Morgen-Røde!
- 7 Levende blev i samme Stund,
Lydelig hert at tale,
Ordet fra Herrens egen Mund,
Laae ikke meer i Dvale!
Det er et Vidunder stort,
Større end ved Nains Port,
Det vi veed tilvisse,
Som han sely, der bød det skee,
Fordum sagde: I skal see
Større Ting end Disse!
- 8 Sjunger da nu i høien Sky:
Ordet stod op af Døde,
Lyder i Aandens Kraft paa Ny,

Tiender, saa Tunger glæde!
Nu med Ordet er os nær
Herren over Himlens Hær,
I vor Mund og Hjerte;
Hvor vi knæle i Hans Navn,
Med vor Moder i Hans Favn,
Doer al Sorg og Smerte!

9 Lever nu op, I Christne smaa!
Nu er her godt at være,
Alle Guds Engle med os staae,
Vil jer paa Hænder bære!
Ei med Ferle, ei med Riis,
Lære Børn vi Herrens Priis,
Men med Paaske-Sange,
Som en Fugl stod Ordet op,
Svang sig over Bøge-Top
Glad i Dane-Vange!

No. 24.

- 1 Var I ikke Galilæer,
Kaldte eder Pharisæer
Ei med Haan ulærde Mænd,
I, som bragde først paa Tale
Hvad vel nys laae dybt i Dvale,
Men stod herlig op igien?
- 2 Jødelands Apostel-Skare!
Hvad i Verden kan forklare
Kraften i dit gamle Ord,
Som endnu gjer Under-Værker,
Har til stolte Mindes-Mærker
Kirker alle trindt paa Jord?
- 3 Hvor kan vi med eder stemme,
Som har dybt i Østen hjemme,